

HAMLET: Şimdi yalnızım. Ah, ben ne âdi, ne satılmış kölenin biriyim! Utanmaya değmez mi: şu oyuncu şurada yalandan, bir heyecanın hayaline kapılıp, muhayyilesinin uydurduğu şeyi kendini o derece inandırdı ki, acısından bütün yüzü soldu. Gözleri yaş dolu, kendi perişan, sesi hıçkırıklar içinde, hali... her hareketiyle ... hayal ettiklerine uygun. Hem de bütün bunlar bir hiç için! Hekabe onun nesi, Hekabe'den ona ne ki öyle göz yaşı döksün? Coşmak için onda benim sebeplerim olsaydı ne yapardı kim bilir? Sahneyi göz yaşına boğar; herkesin kulağını korkunç bir hitabeyle yırtardı; suçluyu çıldırtır, suçsuzu dehşete düşürür, cahili şaşkın ederdi; görüp işitenleri gerçekten hayretlere salardı. Halbuki ben sersem, mayası bozuk herif, sade rüyalarda mevcut insanlardanmışım gibi, gayem gerçekleşmeden, eriyip ortadan siliniyorum; bir şeyler de diyemiyorum — hattâ malına, en aziz canına melûncasına kastedilmiş bir kıral için bile. Bir korkak mıyım ben ne? Kim bana alçak diyor? Kafamı yaran kim? Sakalımı çekip yüzüme vuran, burnumu sıkkan kim? Sözüme yalan deyip ağzıma tıkan kim? Bana öyle yapan kim? Ah, kahrolası ben bunu hakkettim: belli ki yufka yüreğinin biriyim; kötülüğü pahalıya maledecek kin bende noksan. Yoksa şimdiye kadar çoktan bu herifin barsaklarını deşer, gökteki çaylaklara yem diye verirdim. Kanlı, zampara habis! Nedamet bilmez, hain ruhlı, zevk düşkün, soysuz alçak! Ah, intikam! Ben de ne eşeğim ama! Sevgili babası öldürülen bir oğul, cennetin de cehennemden de öç almaya sevkettikleri ben, kahpeler gibi, lâfla derdimi döküyor; sokağa düşmüş kadınlardan, aşçı yamaklarından farksız, küfürbazlığa kalkıyorum! Tuh, yazıklar olsun! Artık zihnimi işletmeli! Duymuştum: suçlu insanlar, oyun seyredirken bazan, ustalıklı bir sahnenin tesiriyle öyle canevinden vurulurlarmış ki hemen işledikleri cürmü itiraf ederlermiş. Cinayetin dili yoktur ama en umulmadık yerden kendini meydana vurur. Bu oyunculara, amcamın önünde, babamın öldürülmesini andıran bir oyun oynatırım. Kendim de gözümü ondan ayırmam, zaaf gösterecek mi diye bakarım. Bir ürpermesi benim için yeter. Gördüğüm ruh şeytan olabilir; çünkü şeytan hoş görünecek bir şekle girecek iktidardadır. Evet, hattâ belki de zaafımı malihûlyamı fırsat bilip, – böyle ruhlara nüfusu çok geçtiği için...-beni aldatarak cehenneme yollıyacaktır... Daha katı deliller bulmam gerek. İş oyunda; Kralın sırrını bana bu oyun öğretecek.

William Shakespeare, HAMLET, çev: Orhan Burian, MEB Yayınları, 1995 Sayfa: 77-78